

În desfășurarea lor, cîntecul asociat al unor fluierașe și buciume. Dirijorul Marin Constantin și „Madrigalul” au dovedit o rară virtuozitate în redarea acestor sonorități cu totul inedite, de-a-dreptul instrumentale. Mare și îndreptățit succes. Piesa a fost bisată. Să relevăm, cu aceasta, disciplina cu totul excepțională a corului, calitatea remarcabilă a vocilor, inteligența cu care fiecare cîntăreț pătrunde intențiile dirijorului. Poate că unele nuanțe mai variate, mai diferențiate în raport cu anumite lucrări, vor adăuga o dimensiune în plus acestor minunate interpretări.

În cadrul aceluiași concert violonistul Ion Voicu a dirijat orchestra de cameră „București” (creația sa) prezentînd mai întîi *Passacaglia* de Händel.

Excelentul muzician a condus din memorie cunoscutele variații de Haendel, cu pondere și blîndă autoritate, cu fermitate și precizie. Tot astfel, *Simfonia a V-a* în si bemol major de Schubert a însemnat o afirmare, indiscutabilă, a însușirilor dirijorale ale lui Ion Voicu, ca și capacitatea interpretativă a celor aproape treizeci de membri ai orchestrei, în frunte cu încercatul concert-maestru Radu Zvorîșteanu.

Am apreciat alura și spiritualitatea mozartiană, imprimată primei mișcări *Allegro*, chipul energic, bine marcat în care a fost redat *Menuetul* al cărei *trio* a fost condus cu eleganță, apoi *verva* și bucuria din *Final*. De la Ion Voicu și orchestra sa așteptăm cele mai frumoase înfăptuiri.

„Proverbe și ghicitori” de Mihai Moldovan

Prezentarea în primă audiție a lucrărilor de muzică românească a prins teren ferm în concertele noastre publice iar dirijorii își fac, cu îndreptățire, un punct de merit din aceasta.

Sub bagheta lui Emil Simon, orchestra simfonică a Filarmonicii „George Enescu” și corul de copii al Radioteleviziunii dirijat de Elena Vică au interpretat suita „Proverbe și ghicitori” de Mihai Moldovan. Compozitorul, deja nu mai are nevoie să fie prezentat, în urma lucrărilor sale de succes din ultimii ani și a distincțiilor cumulate. „Proverbe și ghicitori” cuprinzînd șase părți de mică întindere sînt pagini de remarcabilă vivacitate, în care se învoldurează sonorități nu totdeauna comode, dar sugestive, pline de dinamism, de vitalitate, oglindind conținutul cîtorva proverbe și ghicitori. Scrierea muzicală este cu totul contemporană, cu pasaje de aleatorism controlat, cu împărțirea (poate prea exigentă) a vocilor. Am rămas impresionați de chipul în care a răspuns corul de copii al Radioteleviziunii. A dovedit o nebănuită capacitate de a se integra unor canoane de execuție cu care nici pe departe nu erau obișnuți. Meritul de seamă revine dirijoarei Elena Vică, a cărei muncă artistică migăloasă și inteligentă s-a vădit la tot pasul. Pe de altă parte orchestra, cu deosebire grupul de percuție, a avut de împlinit la rîndu-i sarcini pretențioase iar dirijorul Emil Simon a coordonat cu talent și cu nerv desfășurarea în bune con-

diții a unei lucrări pe care dorim să o reascultăm.

Ne-am bucurat să revedem în mijlocul nostru pe violonistul Igor Oistrach. Anii trec. Talentatul interpret sovietic, azi în plină maturitate artistică, ne-a amintit ca fizic, ca ținută, de David Oistrach cînd l-am ascultat pentru prima oară în stagiunea 1945—1946.

Mirajul virtuozității paganiniene continuă să atragă și astăzi, după mai bine de un veac și jumătate, pe mai toți muzicienii arcului. Concertul no. 1 în re major, una din grelele pietre de încercare ale violonistei, cere o tehnică într-un fel diabolică, o sonoritate strălucită, o interpretare prestigioasă. Igor Oistrach a dovedit că înțelege să pună, astăzi, mai puțin accentul pe o rigoare tehnicistă, de bravură uluitoare, oferînd în schimb esența artei marelui genovez. Interpretarea sa s-a bucurat de un frumos succes față de public căruia i-a oferit un supliment de virtuozitate, un Capriciu tot de Paganini.

Emil Simon cu prezența sa atrăgătoare la pupitru, a acompaniat Concertul cu mult tact, ca un muzician înceroat, în ciuda tinereții sale, dînd apoi o interpretare, i-am spune clasică, Simfoniei în re minor de Cesar Franck, realizată cu adîncime emoțională, cu avînt generos și cu o tensiune dintre cele mai expresive. Detaliile au fost cu atenție elaborate iar momentele cruciale, dramatice, ale lucrării, redată cu plenitudine și, cînd a fost cazul, cu toată monumentalitatea cerută.

„Variațiuni pentru pian și orchestră” de Tudor Ciortea

Apreciem predilecția dirijorului Mihai Brediceanu pentru programe simfonice concise : prezintă, îndeobște, trei lucrări simfonice, uneori numai două, dar interesante, atractive.

Preludiul la *După amiaza unui faun* de Debussy, inexplicabil de rar adus în sălile de concert, ne-a prilejuit satisfacția de a constata că valoarea muzicii marelui impresionist rămîne intactă. Prezentarea a fost îngrijită, realizată cu sensibilitate și inteligență muzicală iar rolul solistic (al...faunului) deținut de flautistul Alexandru Nicolae ni l-a arătat, o dată mai mult pe interpret drept un subtil muzician. A cîntat cu un sunet clar, fin, aerian, nuanțat. Mihai Brediceanu a reușit pe deplin să realizeze atmosfera specifică a poemului, să sugereze acea aromeală, acea toropeală postmeridiană pe care a avut-o în vedere compozitorul.

Am reauzit *Variațiuni pe o temă de colind* de Tudor Ciortea. Este o piesă de calitate deosebită, de o reală măiestrie componistică. Pătrunzînd intențiile compozitorului care a reușit să diversifice, variațional, complicînd-o intenționat, tema frumoasă și foarte simplă de colind (culeasă de Sabin Drăgoi), Mihai Brediceanu a luminat toate cele 10 variații, lăsînd ca pianul să se afirme cu plenitudine. Solista, Viorica Diaconu-Zorzor s-a integrat abil, de fiecare dată, intențiilor compozitorului, cîntînd fie martelat ca în variația a II-a (în stil de toacă), cu o artistică fan-